

Besze Imre
1962 – 1966

Még csak 90 éves lenne? – néztünk össze mi, hajdan volt diákok és tanárok azon az ünnepségen, melynek keretében fölavattuk a váci – volt - Löwy Sándor Gépipari Technikum aulájában az új névadó, Boronkay György mérnök-tanár mellszobrát, a neves szentendrei művész, Páljános Ervin alkotását. Még csak. ... Vagy már?

Elgondolkodtunk Mozart zongora versenyt hallgatva, mely zene akkordjaival kezdődött a több száz résztvevővel tartott emlékezés. Vajon szerette-e minden idők legnagyobb zenei tehetségének muzsikáját Lexi bácsi? Az élő lexikon, a sokáig mellőzött gépészmérnök-tanár, aki – emlékszem – büszkén vállalta, hogy egyike volt Pattantyús Ábrahám Géza professzor – a nagy hírű lexikonszerkesztő – tanítványainak.

Álltunk a mérnöki pontossággal megszerkesztett és fölépített aula előterében és hallgattuk az immár Műszaki Szakközépiskolává avanszált intézmény kiváló tanárának, Ujvári Istvánnak visszaemlékezését. Elsős piaristák és érettségi előtt izguló vén diákok, régtől nyugdíjas és ma is aktív tanárok törölgették szemeiket: ha most élne Boronkay György. ... Talán meg is orrolna ránk ennyi „pazarlás” láttán: nagy erejű reflektorok égtek, volt fogadás is, meg virágcsokrok özöne. És persze a mellszobor. A szemüveges bronz arc: minek mindez? Kérdezhetné sok-sok technikus és mérnök pályára irányítója, Boronkay György.

Állok a lépcsőn, s látom, mint emlékeznek sóhajaikkal erre a sokoldalú, optimista és takarékosra nevelő egyéniségre a pályatársak, öregdiákok.

Verse hangzanak el az örök iskoláról, költőket idéz Ujvári István, a hajdani kolléga. Itt vannak valamikori tanárim: Borovits János, Kárpáti Pál, Almás Zoltán, Garami Antal és Károly, Nagy Dénes, Ortmann István, Gábor Zoltán. ... És Itt van alig lépésnyire, maga Lexi bácsi. Bronzszoborrá merevülve az aulában, s megőrzőn a szívünkben.

Koszorúzás. Himnusz.

Utoljára halála előtt néhány héttel láttam Boronkay tanár urat. Mint iskolájába visszatérő, örök diák, fölkerestem lakásán. A csöngetésre egy öregember nyitott ajtót: kopott háziköntösben volt, s két vödör salakot cipelt ki a kukába. Nem ismert meg azonnal, nevemet sem tudta hirtelen, hiszen annyi tanítványa volt Vácott! Kétezer? Vagy még több? Ki számolja a múltat? Beszélgettünk. Panaszkodott az öregségre, mondta, nagyon hideg ez a tél, 1981 tele. Aztán elköszöntünk.

Mint elköszöntek azóta sokan ebből az intézményből. Ki a mérnöki pályára tért meg végleg, ki a temetőbe. Lexi bácsi, Boronkay György itt, az immár végleg az ő becsületes nevét viselő, gépész és elektronikai technikusokat, számítógépes szakembereket útjukra bocsátó, patinás szakiskola aulájában örökíttetett meg a szobrászművész által.

Már nem cipel sem szatyrokat, sem salakos vödröket, és nem ír javításokat a szakkönyvek margóira, túhegyesre faragott ceruzájával, csak néz szelíden bronz szemüvege mögül....

(Megjelent a Szabad Föld 1993. május 11-i számában)